

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές,

Ἔνα. Μὴ χάνεστε, γιὰ γυναικοδουλειὰς δὲν γράφω.

Δύο. Δεατζιβίς δὲν δέχομαι οὔτε μὲ ὑπογραφαῖς, οὔτε μὲ πληρωγὴν.

Τρία. Ἀτομικὰ δὲν δέχομαι, καὶ ὅποιος σὰς κακόμαθε νὰ σὰς ξεκακομάθη.

Τέσσαρα. Ἐγὼ μασκαρὰς δὲν εἶμι, γιὰ νὰ γράφω τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀτομικὰ πάθη, καὶ,

Πέντε, στὰ μάτια σας, νὰ προσέχετε καλὰ νὰ μοῦ γράψετε πράγματα ποῦ νὰ μποροῦν νὰ ἀρνηθῶν τὴ κοινωρία, ἀλλοιῶς σὰς ἔχω κατὰ συνέγεια. Καταλάβετε;

Ἐσὺ κύρ Μανσόλα

μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι μαζὺ μὲ τὸν εὐρωπαϊὸ χυτομουίγα δι-
ορθωτὴ τῶν ταχυδρομείων — καὶ ὠμορφὰ στ' ἀλήθεια μὰς
τὰ διώρθωσε — τρεῖς χαραῖς καὶ δύο τρομάραις, ποῦ τοο-
μάρα νὰ τοῦρηθῃ, — δὲν μὰς λές, τὸ ξερό σας τὸ κεφάλι δὲν
ἔφτασε ὡς ἐκεῖ, νὰ φτειάσετε ἕνα ταχυδρομικὸ σταθμὸ στοὺς
στρατώνους τῶν Ἀμπελοκήπων, ὅπου ἔκατοικοῦν τόσαις χι-
λιάδες στρατιωτῶν; Τὸ κελοκαίρι γιὰ πέντε εἰς χρυσογαδά-
ρους, ποῦ εἰμίνανε στὸ Φαληρέα, εἰξερεις νὰ τοὺς κάνης τα-
χυδρομικὸ σταθμὸ, γιὰ τῆς χιλιάδες τῶν παιδιῶν μὰς, ἀ-
δερφῶν, ξαδερφῶν, ποῦ ἀναγκάζοντε νὰ ἐρχωνται μὲς τὸ
χειμῶνα μιὰ ὥρα δρόμο γιὰ νὰ δώσῃ ἢ νὰ λάβῃ ἕνα γράμμα,
δὲν ξέρετε νὰ κάνης ἕνα ξεροσταθμὸ καὶ πρὸς εὐκολία τῶν
ἐγγράφω τῶν ταγματῶν; Ἡ τάχα ἡ ζωὴ τῶν χρυτογαδάρων
εἶνε πολυτιμώτερη ἀπὸ ἐκείνων ποῦ φυλάγουνε τὴν ἀσφά-
λεια τοῦ τόπου, καὶ ποῦ τοὺς στείλουν νὰ ὑπεραπιστοῦνε
σὲ κειρὸ πόλεμου τὴν πατρίδα; Γι' αὐτὸ τὴ καλὸ ν' ἀνοίξετε τὰ
στραβάσια, καὶ ὄχι νὰ μὰς ντύνετε τοὺς διανομέας μὲ χρυσὰ,
σὺν Μακεδῶνους τῆς ἀποκρηζῆς.

Βιολογία

Ὁ διάβολος τοῦ. . . . τοῦ κουκκιὰ τοῦ μαγειρεύει. Τὸν
ἀράπη κι' ἂν λευκαίνης, μόν' τοὺς κόπους σου ποῦ χάνεις.
Ὁ ἀδέξιος: μπαμπέρη; στοῦ κατῆδι τὸ κεφάλι; ἤθελε νὰ μάθῃ
τέχνη, κι' ὅποιος πονεῖ, γαδουρνὰ φωνάζει. Ἄδει μιὰ πρ-
οιμίαι :

Μιὰ φορὰ, ἕνα ἀφεντικὸ εἶχε ἕνα γάδαρο, ὅζω ἀπὸ τὴν ἀ-
φεντικὰ σας, ὁ γάδαρος; δὲ αὐτὸ, εἶχε μιὰ πληγὴ στὴ ράχη

τοῦ, ἀπὸ τὴ πολλὴ περιποίησι τοῦ σακαριοῦ τοῦ, ἐφ' δὲ
ἦτανε ξαμολυτὸς; μιὰ μέρα στὸ χωράφι, ἕνας μασκαροκόοακας
τοῦ κολλήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ τσιμπᾷ τὴ πληγὴ. Ὁ γά-
δαρος ὁ φουκαρὸς ἀπὸ τοὺς πόνους ἔβανε τῆς φωναῖς. Κατὰ
φωνὴ νὰ κι' ὁ γάδαρος, ὁ ἀφεντικὸς τοῦ κ' ἐρχότανε κατὰ
κείνη τὴν ὥρα. Βλέπει τὸ γάδαρο νὰ φωνάζῃ, καὶ ἔπεσε
κάτω, ξεράθηκε ἀπὸ τὰ γέλοια, λέγοντας: — Βρὲ τὸν κερα-
τογάδαρο, ποῦ μὲ πῆρε μυροιδιὰ, μὲ εἶδε ἀπὸ μακρὸν καὶ
ἔβανε τῆς φωναῖς, ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ.

Κ' ἐντούτοις τῆς ὁ κόρακας ἔρωγε τὸ κύρ κυρμέντιο.

Τὸ ἴδιο παθόνουμε καὶ μεῖ. Ἡ βλογιὰ μὰς θερίζει καὶ αὐ-
τοὶ οἱ κύρ γιατροὶ μὰς κίθονται τὴν ὥρα καὶ συζητοῦνε καὶ γε-
λοῦν καὶ λέν καὶ κταγίνουντε τάχατες, πῶς νὰ βροῦν τὸ
καλὸ μπόλι. Σιὴ κασιδὰ μὰς θέλουνε νὰ μάθουν τὸ μπόλι-
ασμα.

Ἐχομεν λέει ἐταιρία τῆς ὑγιεινῆς, δηλαδῆς τοῦ ψόφου, ἔ-
χομεν Γιατροσυνηδριον, δηλαδῆς τσαρλατανομάζωμα. Καὶ τί
μὰς ξεφουρνίζουνε αὐτοὶ οἱ κομπογιαννίαις; Νὰ μπουλιάζω-
μαστε ἀπὸ μπόλι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου βλογιασμένου, ἐνῶ
οἱ εὐρωπαῖοι οἱ γιατροὶ σοῦ λέν, ὅτι δὲν κάνει νὰ μπουλιάζε-
ται ἀπὸ ἀνθρώπινο μπόλι, παρὰ μόνον ἀπὸ δάμαλη, γι' αὐτὸ
καὶ τὸ μπόλι ὀνομάζετα: δαμαλλίης καὶ ὄχι, ἀνθρώπο-
τίης. Καὶ θι μοῦ κάνετε τὴ παρατήρησις, γιὰτις τάχατες μὰς,
δὲν κάνει νὰ μπουλιάζωμαστε ἀπὸ ἀνθρώπινο μπόλι, Γιατὶ
κουκουμύλαις, ποῦ ξέρετε ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος, ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν
ὅποιο θὰ πάρης τὸ μπόλι, ἂν ἦναι γερὸς, ἂν δὲν ἔχη χτυκιὸ,
πάθη, χελώνια καὶ κάθε ἄλλη ἀρρώστια κολλητικὴ;

Ἄν πάρωμε λοιπὸν μπόλι ἀπὸ ἀσθενῆ βλογιασμένο, κοντὰ
στὸ μπόλι θι κολλήσωμε καὶ ὅ,τις ἀσθένεια ἄλλη ἔχει, καὶ
ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ οὐλὴ ἢ Ἑλλάδα, ἕνα κρά-
τος χτυκιασμένου, χελωνιάριδων καὶ χιλίων ἄλλων ἀσθε-
νειῶν. Καταλάβετε τί μὰς γίνεται τὴν ὥρα; Καὶ ὅμως, κύριοί
μου, εἶχαν τὴν ἀδιαντροπιὰ καὶ τὴ κηκουργότητα αὐτοὶ οἱ
γιατροὶ μὰς νὰ προκηρῶνουν βραβεῖο, σ' ὅποιον βρεῖ καὶ πῆ-
ρει μπόλι ἀπὸ ὅ,τις λογῆς ἀνθρώπο. Γι' αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ
τὰ μασκαραλίκια μὰς, ὁ γιατρός τῆς Ἀουστρίας, τοῦ αὐτο-
κρατῆρου, μὰς γράφει στὴ Παλιουγογεσὰ, καὶ μὰς λέει, ὅτις
ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς Ἀθήνας, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ μπόλι
ἀπάνω εἶνε μασκαράδες καὶ πέρνουν τοὺς ἀνθρώπους στὸ και-
μὸ τους τῶν ἀδικῶ.

Ἐγὼ θαρρῶ, πῶς ἡ καλλιτεία δουλειὰ ποῦ μπορεῖ νὰ κάνῃ
ἡκυβέρνησις, εἶναι νὰ στικτηρίτηρητὰ γιὰτροσυνηδριον, καὶ ἡ γιαννίαις

εταίριαι, και κακα στο μούτρα τους, να τα φαν, αλλα Καλιγνα...

Τορα λεει θελουμε να φτειασουμε το μπόλι. Βρε πεθαινομε. Οχι, λεει τορα θα το φτειασωμε. Μα οντας πεθωνω γω, τονε...

Σε πολιτικων

σπιτια δεν πτω, βουλευταδων και λοιπων, γιατι, οποιος μπη μεσα σ' αυτα, δεν βγαίνει ποτε. του με παστρικια συνειδησι...

Πεθαίνει η γυναίκα μας,

το παιδι μας, η γρηχ μάνα μας, ο πκτηρας, ο αδερφός, πρέπει να τους ξεκάνουμε μια ώρα αρχιτερης, και με αστυνομικη μά...

Επειδήτης και η αστυνομικη αυτη προκήρυξι λεει και δικαλει, οτις τους αρρωστους μας πρέπει να τους ταίζωμε γου...

Σουλτανικη διαταγμα και τα σκυλια δεμένα, αστυνομικη προκήρυξι, κι αρνάκι να μη φάτε, επειδήτης, ο κινουργιος ο ασ...

Κυριε Διευθυντη, που να σε δω να κρέμισαι και μυίγιας να μαζώνης, και τα σκυλια να σε τραβούν και συ να καμαρώνης

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ Η ΖΗΛΙΑΡΑ Ε'

Κοροϊδεύεις στο πατερό.

Εβρομε ολοι μας πως καταντούν οι ερωτοχτυπημένοι. Είναι κιτριναριδες, αφρημενοι, περπατούν και παρκαμι...

Ολη την μερα εινε μελαγχολικοι, διαβάζουν μυθιστορηματα, το βράδυ δεν έχουν ύπνο συλλογιζόμενοι τη δικη τους, η οποια τους φαίνεται στα μάτια σαν τη πεντάμορφη...

κάνε μας αυτη τη χάρι, και ελάττωσε λιγουλακι αυτη την απαγορευσι, γιατι θα μας πεθάνης. Κάντηνε να λήη, να σφάζονται τ' αρνάκια με τριω μηνω, ως ηνε και τριαμιση, ετσι...

Κάποια εφημερίδα

εγραψε για τους κήρυκους τους δημοσιου, οτις, πουλουνε κλπικα Δημητριακινα δαχτυλιδια και αλλα της λοης πράγματα. Δεν είναι αλήθεια, γιατις οι Δημητριακιτιδες, κάθε...

Η μερασια

της κλεψίας των λωποδύτωνε έγινε στη ταβέρνα του Γκανα, και όχι σε κείνη που κατά λάθος εγραψα. Ωστε χωρίς να ξεγραψω οσα εγραψα, λέω πως κακι εγραψα, αλλα εκανα λάθος και δεν εγραψα κακι, κατά λάθος. Τορα σεϊς καταλαβαινετε τι τρέχει. Λοιπόν η αστρονομία ως εχη το νου της στη ταβέρνα του φιλου Γκανα, μήπως της και τσακώση κανένα λωποδύτης.

Κυριε Διευθυντής

εκει κοντα στου παντοπόλη Γιωργαντα που κατοικώ, εινε και μια μάντρα, που κρέμισαν τον τειχος και μπαίνουν μεσα

Δουλειά δεν έχουν, κέφι δεν κάνουν, γράφουν χίλια σχέδια ρακασακιων, τα διαβάζουν μόνοι τους, δεν τους άρεσουν και τα σχίζουν. Αν τους ρειη κανένα λουλουδι, ως ήναι και γαιδουράγκαθο, το καθίζουν στη κουμπότρουπά τους, και το δείχνουν σ' όλους τους γνωρίμους, λέγοντας πως εινε από χέρι.

Μπορεί να κληθνητε στο παραθύρου να κυττάζουν σαν εικόνησμα τη λεγόμενη τους από το πρωι έως το βράδυ νηστικοι και δηψικόμενοι και πάλι να μη τη χορταίνουν, και όσο βρίσκουν ερωτικά εμπόδια, τόσο πιο σκαρταδεύουν.

Τρέχουν στα χιόνια και στης βροχιας για να περάσουν από το δρόμο της απ' αυτης των, για να τους δ'η, και τους συμπληθήρη περισσύτερο.

Όσο για της γυναίκες, θαρω πως κι αυταις τα ίδια και χειρότερα κάνουν.

Ολη την ώρα, που της χάνεις που της βρίσκεις στη μπόρτα και στα παράθυρα. Κεντούν τίποτις κανοθληκες κρυφα από της μακίδες του, η καντυλακιαι και τα χαρίζουν. Κόφτουν από τα φουστάνια τους και τους φτειάνουν λαμιδέταις, τους πετούν γκρούφλα, και άμείως πρωι πρωι άμα σηκωθούν, πρώτη τους δουλειά εινε να κυττάζουν τα μούτρα τους στο καθρέφτη και να πουδραριστούν, ανυφταις δε και άχτηνισταις κρυφοκυττάζουνε από της γρούλαις.

Όσο ξύλο και όσαις επιπλήξεις τρων από τους γονέους των, τόσο περισσύτερο άγριεύουν, άρρωστούν, κλαίνε, δεν θέλουν να βγούν έξω, και ολο με το φαμάκι έχουν να κάνουν, πως τάχα αν δεν τον πάρη τον δεινα, θα πάρη δυό σιταρό-

Χράπ,

τον τσακώσαμε τον μουστερή, τον χρυτογάδαρο, καλε, τον έμπορα τον Παπαδάπουλο, θέλησε η μουτσουάρα του να κινή λαθρεμπόριο, αλι νεο νομισματικη σύστημα, δηλαδής, οποιος φάει τα πλείτερα. Έφερε το λοιπος από τη Βλαχία δεν ξέρω πως βαρέλια πετρέλαιο, και ηθελε ο ερίφης να τα περάση για κλπικη μονεδα από το τελώνειο, οτις δηλαδής, εινε ασφάλτα, φάλτα, δεν ξέρω πως την λένε, αλι έμπορικα, δηλαδη μια μαύρη ρετσίνα που καθαρίζουνε το πετρέλαιο, ενω όλα τα βαρέλια τα είχε μ' αυτό το πράγμα νοθεμένα, και το οποιο εινε οτις εύκολο να ξεπαστρευτη σε λίγα λεπτα της ώρας, και να μένη το πετρέλαιο ξελαμπικρισμένο σιν και πρώτοις. Τορα ξερετε τι συμβαίνει, ο Καλλιγνα, ως καθώ; λέγουνε, και συντροφία, ρηχτικαινε να τον άθωώσουνε τον κύρ κύριο Παπαδόπουλο, ενω συ, και εγω αν πξς να περάσωμε ένα όρνιθόπουλο από το τελώνειο, όχι περι λαθρεμπόριο, αλι φανερά, θα μξς πάρουν φόρο πλείότερο από οτις κοστίζει το όρνιθόπουλι, για τους χρυσογαδάρους; όμως εινε ολλα συχωρετά. Βρε ρωμιοι, δεν θα βρούμε άκη, αν δεν τους βάνουνε πιτρέλαιο, και τους κάψωμε σιν παντικους.

Α, έλα δω,

καλα και το θυμήθηκα, πόσαις κάσαις μεταξωτι έφερε ο γυιός σου κύρ Καλλιγνα, από την Ευρώπη, και της περασε με τι-χαβα από το τελώνειο; Αι πόσαις; Αυτα γίνονται ολλα πλακίκια. Που τη πζτε τη Κλάρα, πουχει μια κοιλάρα και φαίνονται ολλα; Αι, αι, μασκαραδες! Τους ιδατε. Βγήκαν προ της αποκηρατς. Αι, αι, αι, αι, μασκαραδες, χωρις μουτσουνης.

Προκήρυξι

εις το γραφειον Σ. Κοσμάτου κείμενον άπέναντι μεγάλης οικίας Β. Μελλα πωλούνται λαχεια της Έθνικης Τραπεζης της Ελλάδος αντι δρχ. Ν. 3. Αι μετοχαι ευρίσκονται καταθεθειμένα εις τα ταμεία της Έθνικης Τραπεζης της Ελλάδος, η έκλήθεισις του λαχειου τουτου γενήσεται τη 20 Δεκεμβρίου 1 Ικνουαρίου εις χρυσούν. Ο Α. λαχνός κερδίζει φρ. 100,000. Ο Β. 10,000, 2 επόμενοι άνα 2,500 φρ. 5000 5. 1000,5000. Το όλον 120,000 εις χρυσούν.

Περνούσα

χτες από το ξενοδογειο της Βερετίας και άκουσα ένα πολιτε

— Κορίτσα, όλα εις προσοχή, παρουσιάστε της βελωνές σας, κουδαρακια και κουδαραστιας, βελωνοθηκες και δακτυλίθρες, γιατι περνα ο βασιλέας των ερωτευμένων.

Εις όλαις αυταις της κρουθείαις εγω ετούρκευα.

Όταν την έβλεπα το πρωι, με το κοντό της μεσοφοράκι και τον άσπρο της άνοιχτο σάκκο, και τα ξεπλεχα μαλλια, μ' επιανε ντελίρι, τούρτουρας, έχανα τα λόγια μου, μου κόβοντο η δύναιμις και κιτρινίζα σαν το φλουρι.

Ένα βράδυ εσργιανοούσαμε απόξω στο δρόμο δύο δύο. Έγω εβουνα κοτα στη Δανάη μου, — που ξεκολλούσα και με τα σχοινα να με τραβούσαν, — και μουλεγε εκείνη με σοβαρό τρόπο :

— Τέλος πάντων εσαι αλλοιούτικος άνθρωπος, δεν μπορω να σε καταλάβω. Μα, φιλε μου, με το ζορι θέλεις να με κάνης να σ' αγαπήσω; Αι καλα, ύποθεσαι, οτι σ' αγαπήσα στ' αλήθεια, τι θα κερδίτης; Μου λες άχ και σου λέω εγω βάχ. Μου κάνεις αισθήματα και σου κάνω καμώματα. Τι βγάκε, παρακαλώ; Μήπως θέλης να με πάρης, όταν γίνης 25 χρονώνε; Πολύ καλα, παραδέχομαι, αλλ' ως που να μεγαλώσης συ, εγω θα γίνω γρηχ. Θα μου πης, οτι θέλεις ετσι να περνούμε τον καιρό και να κάνουμε εκείναις της άνοησαις που κάνουν ολοι η ερωτοχτυπημένοι. Α, να με συμπληθς. Σ' αυτα δεν κατεβαίνω, διότι οτι εχεις να κερδισης συ, θα το χάσω εγω. Βλέπεις, οτι δεν έχω εκείναις της

λοης της λοης ανθρώποι και κάνουν τα άτα τους, θαρω πως αυτο το πράγμα εινε άδιάντροπο, γιατι βγαίνουν η γυναίκες στα παραθύρικα και βλέπουν, τούρλα τούρλα τη φεσάρα, λοιπόν, με τη δύναμι του νόμου, δεν μπορούμε να βουλώσωμε αυτο το χάλασμα; Θα μξς πιάση άδερφε, η βλογια, π' ανάθεμάτη, και θα πεθάνη και μένα μαζί με τους άλλους, και ύστερα, δεν ξέρω ποιόν θα βρης να σε πειράξη να βγάξης ονομα μαζί με τους μεγάλους.

Καλη μέρα

παπα μου, δεν εχομε σήμερας λειτουργία;

— Οχι, γιατι εχομε συλλείτουργο, και εορτάζει ο ναός, εινε της αγίας Καθίστρας.

— Καλη σπέρα, παπα μου, δεν εχομε απόψε εσπερινό;

— Οχι, γιατι εχομε άγρυπνία. Εινε αύριο του αγίου Βαρθολαιμου.

— Καλη μέρα, παπα μου, και σήμερα δεν εχομε λειτουργία;

— Οχι ευλογημένοι, εχομε πα ήγυρι, πανηγυρίζει ο ναός. Εινε της αγίας Κολοκυθοκορδάς.

— Καλη σπέρα, παπα μου, ούτε απόψε εσπερινό;

— Οχι, ευλογημένοι, εορτάζει ο ναός. Εινε αύριο του αγίου Ίσακρίωτου.

— Αμ ποτε θαχουμε λειτουργία;

— Μη βιάζεστε, θα περισσέψη και κάμια μέρα, που να μη γιορτάξη κανένας άγιος, να λειτουργήσωμε και την εκκλησιά.

Ο λόγος εινε για τ η εφημεριο της Καπνικαρέας, ο οποος αλλη δουλειά δεν κάνει, παρα κάθε μέρα, πρωι βράδυ, τάχα τουόγου τη κηπάνα, και πριν φέξει άκούμα. Έπιασε το καλαντάρι, βοήκε όλους τους αγίους ξεχασμένους άξεχάστους, τους στρίμωξε τους ανθρώπους στη Καπνικαρέα και κάθε μέρα σουχει κ' ένα πικνιγυρι. Κρεμα μιά ζουγραφισμένη παταθούρα στο κοντάρι της εκκλησίας, καθίζει στη μπόρτα ένα κλωνάρι μυρτιζας, και σε δουλειε βρισκόμαστε. Καλη άνακα λυψις κι αυτη κι όμορφος τρόπος φορολογίας. Μπα που να μπη ο αρχιδιχθολος, παπα, μέσ' το καθούκι σου. Βρε άρησε τους αγίους ήσύχους και κύτταξε να λειτουργής τους ενωρίταις σου, που έχουν ολοι παράπονο. Τι παράξενο και στην αγία Ανάστασι να μξς ξετρυώσης κανένα άγιο Μπαρμπαγιούκο, και να παρατήσης την Ανάστασι για να του κάνης πανηγύρι. Ούξω.

σπορα φαμάκι, να φαμακοθούν να μη βλέπουν τα μάτια τους πλέον τον ερμη κόσμο.

Όλα αυτα τα ερωτικα κήθη τα τραβούσα και εγω ο φουκαρης για τη Δανάη μου, η οποια, διόλου δεν μ' έχκαμπάριζε, χειρότερο δε βράκνο δεν γίνεται, παρα ν' αγαπάη κανείς μια γυναίκα και να μη τον αγαπάη και κείνη, η ν' αγαπάη άλλον; ετσι τούχεται, να πάη να της δώση μια μαχαριά, να την σράξη και να σραχτη και κείνος επειτα με τα ζουράφια του κύρ Φιλιππίδη, που κόβουν καλλιτερα από τάλλα μαπαμπεριά.

Μια μέρα ήμουνα, κατ η συνθειά μου στο σπίτι της Δανάης, γιατι καθόμαστε σε μια αύλη, και ενω εκείνη έρραφε τη μπροστέλα της, μαζί με τη Φιρίτσα, την άδερφή της, που κεντούσε, καθώς και την Ανδρομάχη, εγω καθόμουνα και την έβλεπα λυπημένος και με σχεδόν μισοδουρνωμένα μάτια και εστέναζα κήπου κήπου για να σηλώση το κεφαλι της να με δ'η.

Και πραγματικώς γύλιζε και μουριγνε μια ματιά, ύστερα εστρεφε και έβλεπε της άλλαις, άρχίζαν μαζί τα γέλια, και επειτα άρχινούσε το σφύριγμα.

Όταν απ' τη φούρα μου σηκωνόμουνα να φύγω, σηκονότανε κι αυτη, έτρεχε στη μπόρτα, εσταμάτανε εις προσοχή, σαν φωνάχος στη γραμμή, μούκανε σχήμα άμα ευγαινα και μου επιαξε με το στόμα το βασιλικό ύμνο λέγοντας :

Ὅριστε, φίλε μου, πάρε ὅσα θέλεις δὲν θὰ μαλ-
λώσωμε.—Τὴνὰ μοῦ κάνουντόσα δὰ θέλω κι' ἄλλα!

μὲ τὰ δάκρυα στὰ μίτια νὰ παρακαλᾷ ἕνα ἀμαξῶ καὶ νὰ
τοῦ λὲν νὰ πάη νὰ θάψουν τοὺς πεθαμένους; του ἀπὸ βλογιὰ,
πατέρα καὶ κόρη, οἱ ὁποῖοι πεθάνανε στὸ Κοντήτο καὶ βρο-
μήσανε, ἐνῶ ἕως ἄλλης ἐπίσης ἔλεγε τὰ ἴδια, καὶ παρακα-
λοῦσε κι' αὐτὸς νὰ τοῦ θάψουνε τὸ πεθαμένο συγγενῆ του, ὁ
ὁποῖος σκουλήκιασε.

Ἄχρεια ἔτσιρία τοῦ Ἐρυθροῦ Στραβοῦ νὰ δώσῃ ἡ βλογιὰ
καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὺς θάψουνε μέσα σ' αὐταῖς τῆς κηρότταις ποῦ
ἔχετε καὶ κάθονται ἀχρησταῖς. Μεθαύριο περισσότερα μὲ ἔκ-
τασι γιὰτὶ σήμερα δὲν ἔχω τόπο.

Κακομίσιδες βάζετε φόρο στὸ καπνὸ, μὰ σὰς ἔργα.

σκουριασμέναις καὶ παλαβαῖς ἰδέαις τῶν ἄλλων γυναικῶνε
Δὲν συμφωνοῦμε Ἐγὼ φίλιτατε μου φίλε, δὲν ἐννοῶ ν' ἀ-
γαπήσω ἄλλον παρὰ ἐκεῖνο ποῦ θὰ στεφανωθῶ, ὥστε μὴ
κοπιᾶζης ἀδικα καὶ χαλῆς καὶ τὸν ἐαυτό σου. Τί ἄλλο
νὰ σοῦ πῶ καὶ γὼ ἡ καυμένη, δὲν ξέρω, βλέπεις ὅτι σὲ κου-
βεντιάζω σὰν ἀδερφή.

— Πάλι τὰ χρυφολέτε; εἶπε πλησιάζοντας ἡ Φιρίτσα.
— Ναί, ἀπάντησε ἡ Δανάη, τοῦ λέγω νὰ τοῦ κἄνω τῆς
μεσιτείας νὰ τὸν ἀγαπήσῃς σύ, ἀλλὰ ἐκεῖνος τᾶβαλε καὶ
καλὰ μὲ μένα.

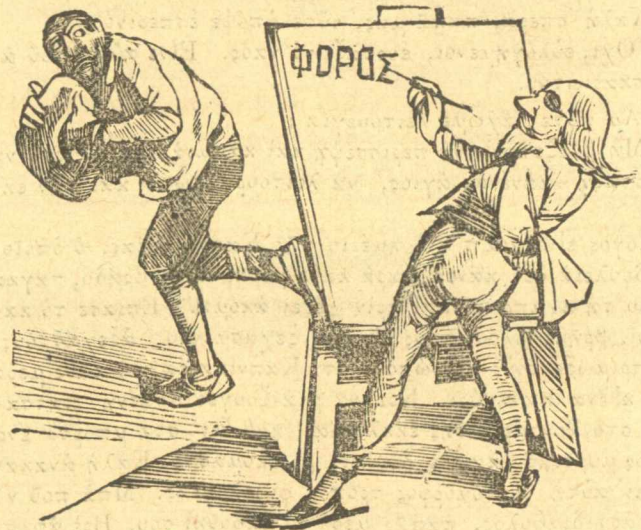
— Τὸν χρειάστηκα.....
Σ' αὐτὸ τὸ λόγῳ μὲ πῆρε ὁ θυμὸς, ἐγύρισα, τῆς ἀγριοκύτ-
ταξα ὅλαις ἐκούνησα τὸ κεφάλι μου καὶ ἔφυγα — φεύγοντας
ἀκουσα τῆ Δανάη νὰ λὲν στὴ Φιρίτσα.

— Καυμένη καὶ σύ, τὸν ἐπρόσβαλε τὸν ἄνθρωπο.
— Ἄς πῆξ ἔξυδι.

Μεθαύριο θὰ δῆτε ὅμως, ὅτι τῆς κυρίως Δανάης τῆς τᾶ-
βχανα ὅλα ἀπὸ τῆ μύτη καὶ τῆ Κυριακῆ τελειώνομε καὶ
τούτῃ τὴν ὑποφυλλίδα κι' ἀρχίζομε κινούρια, ἄλλου εἶδους
περίεργο ὄχι περὶ γυναικῶνε πλέο.

Πιάστε τους τοὺς σουφρατζήδες, πᾶστους,
Διευθυντὴ καὶ κάνουν μερσιὰ!

Φευγιό, κι' ὁ Κάλλιγᾶς μᾶς γράφει νέους φόρους:

Ἡ Δανάη μὲ συμβουλεύει